

[Bertel Dahlgaard.]

medlemmer af en regering stemte forskelligt ved den ene eller anden sag. Det er en tankegang, som det er svært for vore gamle parlamentariske dragonheste at komme ind i, men det bliver utvivlsomt nødvendigt efterhånden, og hvis ikke noget sådant var muligt — den højtærede udenrigsminister er heller ikke fremmed for en sådan tankegang —, ville under visse omstændigheder en demokratisk regering i et land som Schweiz overhovedet ikke være mulig.

Jeg skal her som en tilføjelse blot gentage, at venstres sonderinger, forinden de annekterede de konservative, med henblik på muligheden af den ene eller anden form for regeringsdannelse mellem venstre og det radikale venstre overhovedet ikke mig bekendt på noget tidspunkt antydede, at der var vanskeligheder på det område, som den højtærede forsvarsminister pludselig tramper ind i.

Formanden: Det ærede medlem hr. Elgaard har ordet for en kort bemærkning.

Elgaard: Frafalder.

(Kort bemærkning.)

Kristen Amby: Det er ejendommeligt, så forskelligt man kan bedømme en ting. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fandt, at den tale, det ærede medlem fru Bodil Koch holdt, var vidnesbyrd om, at der ligesom trængte en frisk luft herind, et pust af uafhængighed. Hvis man virkelig trænger igennem til talens reelle indhold, så må jeg sige, at jeg sjældent har hørt mærkværdigere tale. Jeg kan forstå, at man siger: af klogskabsgrunde, magtmæssige grunde, politiske grunde synes vi ikke, det er opportunt eller rigtigt at fordømme Kina som angriber, men jeg kan ikke forstå, at man tager hele moralen til hjælp og lægger det op i et leje, som det ærede medlem fru Bodil Koch gjorde, når kendsgerningen er den, at det ærede medlem fru Bodil Koch, såvidt det er mig bekendt, ikke havde noget imod at stemple nordkoreanerne som angribere. Da var det nemlig kun en forholdsvis lille magt, der var angriber. Man kunne dog måske snarere sige det omvendt, den påstand er i hvert fald fremført med et vist gran af sandsynlighed, at når det drejer sig om koreanernes forhold, kunne der være tale om en borgerkrig, hvor man i og for sig ikke kunne bruge ordet angreb, men da havde man altså ingen betænkeligheder. At man kan have betænkeligheder af politisk art, af opportun

art, ved at stemple Kina som angriber, er en ting for sig, men med hensyn til moralen forekommer det mig rigtignok, at angreb fra en stormagt i en given situation er nok så moralsk betænkelig som angreb, jeg vil ikke engang sige af en magt, men af en del af et land overfor et andet, og det er det, det her drejer sig om. Jeg synes derfor i denne sammenhæng, at talen om, at vor samvittighed er så sort i forhold til de østlige problemer, er i høj grad malplaceret, så skulle man i alt fald fra starten have holdt sig fra at tale om det nordkoreanske angreb som et angreb, FN skulle sætte sig imod. Det gjorde man ikke, efter min mening med rette. FN ville have slået sig selv for munden, hvis man efter først at have skabt en stat — skabt en stat — ikke ville stemple et angreb på denne stat som angreb. Men at komme i moralens navn og hævde, at når et angreb kommer udefra på FN-tropper, er det pludselig en sag, der kan give store moralske anfægtelser, finder jeg en ganske ejendommeligt holdning at indtage.

Forsvarsministeren (Harald Petersen):

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kredser stadig om koalitionsregeringer. Jeg vil i den anledning sige, at jeg er enig med ham i, at man kan selvfølgelig danne koalitionsregeringer, som jeg har sagt det før, uden at alle anskuelser på alle mulige punkter skal være kongruente, naturligvis, ellers er det umuligt overhovedet at danne en koalitionsregering. Men jeg vil gerne spørge det ærede medlem direkte: Tror det ærede medlem, det er muligt for en regering at være splittet overfor et væsentligt, et grundlæggende spørgsmål i sin politik, hele den politik, der vender udadtil, og hvor en regering må have eet ansigt og ikke to? Det kan i udenrigs- og forsvarspolitik næppe gå, at en regering viser et Janushovede. Derfor vil jeg gerne spørge det ærede medlem: Mener det ærede medlem virkelig, at man kan danne en koalitionsregering, hvor man på forhånd overfor udlandet skal tilkendegive, at regeringen er vildt uenig om selve grundlaget for den statspolitik, der skal føres? (*Bertel Dahlgaard:* Ja!). Så har det ærede medlem højst mærkværdige begreber, kan jeg konstatere.

Må jeg så yderligere føje til, at når det ærede medlem her drager nogle mere eller mindre private samtaler ind og angiver, at det skal være argumenter, vil jeg overfor det ærede medlem sige, at såvidt jeg er informeret, har den nuværende statsminister, da han forhandlede som venstres formand — det er i hvert fald refereret for mig —, over-